

Bijbels perspectief

Het woord van de week

Psalm 42:2

***Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht.
Zo smacht mijn ziel naar U, o God.***

De psalmist is naar alle waarschijnlijkheid vertrouwd geweest met het door hem beschreven tafereel, een hinde smachtend naar water. Het hele wezen van het dier schreeuwde om een lessen van de dorst - het hijgde krachtig, het hart sloeg heftig en kwelling stond in de ogen te lezen. De psalmist zag daarin een beeld van het intense verlangen dat een ziel kan hebben naar God. Sterker, niet zo maar *een* ziel, maar *zijn* eigen ziel!

De psalmist probeert door de verzen van deze Psalm heen dat eigen smachten weer te geven. Hij haakt in zijn bestaan van dat ogenblik naar een gewaarworden van niets minder dan *de levende God*.

Van waaruit dit smachten voortkomt? Vanuit een neergebogen en onrustige ziel (vers 6). Neergebogen en onrustig door de onderdrukking van de vijand (vers 10) en het honen van de tegenstanders (vers 11). Waarvoor staat dit op dit ogenblik misschien in ons leven? Doen de omstandigheden, misschien deprimerend en ingrijpend, ons smachten naar de levende God, dat wil zeggen naar de God die op het leven betrokken is? Dat de psalmist van die betrokkenheid overtuigd is, blijkt uit het slot van zijn Psalm. Hij spoort zichzelf in de slotwoorden aan om op die God te hopen en noemt Hem 'mijn Verlosser' en 'mijn God' en vindt daarin zelfs een reden om te loven!

Nodigt God niet door de mond van de profeet: O, alle dorstigen, komt tot de wateren (Jes. 55:1)? Zingt niet de psalmist van Psalm 87 uit: al mijn bronnen zijn in u (vers 7)? Hoor ik Jezus in de Bergrede niet zeggen: Zalig die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden (Matt. 5:6)? Zegt God niet door de mond van Asaf: wie lof offert, eert Mij, en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien (Psalm 50:23)? Is niet Hij die *wij* mogen kennen als de Verlosser en mogen belijden als onze God de Bron van het levende water (Joh. 4:14 en 7:37-39)? Moedigt daarom de psalmist niet tot navolging aan?

Er wordt, zegt een commentaar op het gekozen tekstvers, in deze wereld heel wat afgesmacht - gedorst. Er is een haast onlesbare dorst naar van alles en nog wat. Er is een dorst naar positie en naar een meetellen in het leven, een dorst naar bezit en macht, een dorst naar geld en roem en de lijst is zeker uit te breiden. Wat wordt er niet gedaan om al die dorst te lessen? Maar heeft Augustinus niet gelijk als hij zegt: 'O God, onze harten zijn rusteloos totdat zij rust vinden in u'? Ten diepste immers is er achter al dit dorsten een dorst die alleen God kan lessen.

De psalmist van Psalm 42 wist dat en smachtte naar die ene Bron. Alleen in zijn gemeenschap is rust te vinden voor de ziel. De Bijbel vertelt dat David, toen hij zich in Siklag in grote nood bevond, zich sterkte in de Here, zijn God. Is dat niet wat ook de psalmist van het gekozen tekstvers deed? Evenals David zal hij de realiteit van de levende God hebben ervaren. En wij? Is door Jezus Christus niet het ja en amen bewezen en uitgesproken in de woorden: Het is volbracht?